

ת"פ 45165/01/20 - מדינת ישראל, מדינת ישראל נגד לינוי דהאן, אור בן חמו, מור פרץ, מידן אמסלם, דוד ספיאשווילי

בית משפט השלום בראשון לציון

ת"פ 45165-01-20 מדינת ישראל נ' דהאן ואח'
ת"פ 8774-02-19 מדינת ישראל נ' דוד ספיאשווילי

בפני כבוד השופט עמית מיכלס
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמות
1. לינוי דהאן
2. אור בן חמו
3. מור פרץ
4. מידן אמסלם (ת"פ 45165-01-20)

מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשם דוד ספיאשווילי (ת"פ 8774-02-19)
בשם המאשימה: עו"ד מודיש ארדני ועידן סטולוב, שלוחת תביעות ראשל"צ
בשם נאשמת 4 בת"פ 45165-01-20: עו"ד גיל עשת
בשם הנאשם בת"פ 8774-02-19: עו"ד ליעד מור יוסף
החלטה

1. נגד נאשמת 4 בת"פ 45165-01-20 ונגד הנאשם בת"פ 8774-02-19 (להלן: הנאשמת, הנאשם, ו-הנאשמים בהתאמה), הוגשו כתבי אישום נפרדים, בהם יוחסו להם מספר עבירות בגין אירועים שונים שעניינם הכנסת נתינים זרים לישראל דרך נמל התעופה בן גוריון. כתב האישום בת"פ 8774-02-19 כולל 3 נאשמות נוספות, שבינתיים הודו במיוחס להן.

להשקפת הנאשמים, החלטת המאשימה לכלול בכתב האישום מספר סעיפי עבירה המתייחסים לאותו אירוע, מהווה פגם או פסול בכתב האישום ואף עומדת בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית, לפי סעיפים 149(3) ו-149(10) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב - 1982 (להלן: החסד"פ) בהתאמה, באופן המצדיק תיקונו של כתב האישום.

נוכח הסוגיות הדומות שנדונו, אוחדו הדיונים בעניינם של הנאשמים, בהסכמתם, לטובת הכרעה בטענות אלו.

מפאת חשיבותן של עובדות כתבי האישום לדיון, מצאתי לפרטן תחילה, כאשר מיד לאחריהן יובאו טענות הצדדים.

עובדות כתבי האישום

ת"פ 45165-01-20

2. כתב האישום מונה ארבעה אישומים. האישום הרלוונטי לנאשמת הוא אישום 1, ופרטיו, שיובאו להלן, יתמקדו ברובם במעשיה שלה, תוך אזכור כללי בלבד של מעשי יתר הנאשמות.

על פי עובדות כתב האישום קשרה נאשמת 1 קשר עם כל אחת מהנאשמות האחרות, ובכללן הנאשמת, להברחת נתינים זרים לישראל. במסגרת הקשר, העבירה נאשמת 1 את פרטיהן ואת צילום הדרכון שלה ושל יתר הנאשמות לאלמוני, שרכש עבורן כרטיסי טיסה לאנטליה שבתורכיה.

בהמשך מתואר כיצד כחלק מהקשר ביניהן, יצאו הנאשמות ביום 24.5.2019 מישראל לאנטליה, שם חברו לשלושה נתינים גאורגים (שתי נשים וגבר). בתאריך 25.5.2019 בשעה 23:43 נחתו בישראל הנאשמות והנתינים הגאורגים. הנאשמות פנו לעמדות ביקורת הגבולות, הזדהו והונפקו להן כרטיסי מעבר עם פרטיהן. בשלב כלשהו העבירה הנאשמת את כרטיס המעבר שלה לאחת מהנתינות הגאורגיות, המכונה בכתב האישום "הנתינה הגאורגית 2", זו ניסתה להצמידו לאחד משערי הכניסה ולהיכנס לישראל, אולם השער לא נפתח. בשלב זה עברה "הנתינה הגאורגית 2" לשער כניסה אחר, הצמידה את תעודת המעבר לקורא הכרטיסים, השער נפתח והיא נכנסה לישראל. "הנתינה הגאורגית 2" הותירה את תעודת המעבר על קורא הכרטיסים, אולם בקרית גבול שהבחינה בכרטיס לקחה אותו. בנסיבות אלו נצמדה הנאשמת לאישה אחרת, שאינה חלק מהקשר, ניסתה להיכנס ביחד עמה לישראל, אולם עוכבה על ידי בקרית הגבול. תמורת הברחת הנתינים הזרים, קיבלו או היו אמורות לקבל כל אחת מהנאשמות סך של 2,000 ₪ או \$500, נוסף על מימון כרטיסי הטיסה והחופשה בחו"ל.

על מעשיה אלו, יוחסו לנאשמת העבירות הבאות: **קשירת קשר לעשות עוון**, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין); **סיוע להפרת הוראות חוק הכניסה לישראל או תקנות**, התשי"ב - 1952 (להלן: חוק הכניסה לישראל) בצוותא חדא, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל, בצירוף סעיפים 29(א) ו-31 לחוק העונשין (3 עבירות); **סיוע לקבלת דבר במרמה בצוותא חדא**, לפי סעיפים 415 רישא, 29(א) ו-31 לחוק העונשין (3 עבירות); **הפרת הוראות חוק הכניסה לישראל**, לפי סעיפים 7 ו-12(4) לחוק הכניסה לישראל.

כתב האישום מפרט מעשים דומים שבוצעו על ידי נאשמות 1-3, שכאמור הורשעו על יסוד הודאתן בגין חלקן באירוע.

ת"פ 8774-02-19

3. על פי עובדות כתב האישום קשר הנאשם קשר עם נתין גאורגי מסורב כניסה לישראל, על מנת להכניס לישראל שלא כדין. ביום 31.1.18 בשעה 13:19 הזדהה הנאשם בעמדת ביקורת הגבולות וקיבל לידיו כרטיס מעבר עם פרטיו. בהמשך, הניח הנאשם את כרטיס המעבר על קורא הכרטיסים בשער הכניסה לישראל והשאיר אותו על מנת שהנתין הגאורגי ישתמש בו. הנתין הגאורגי ניסה לעבור, ללא הצלחה, יחד עם הנאשם דרך השער שנפתח, וכניסתו לישראל נמנעה.

על מעשיו אלו, יוחסו לנאשם העבירות הבאות: **קשירת קשר לביצוע עוון**, לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין; **ניסיון לסיוע לכניסה לישראל**, לפי סעיף 12(1) לחוק הכניסה לישראל וסעיפים 31 ו-25 לחוק העונשין; **ניסיון לסיוע לקבלת דבר במרמה**, לפי סעיפים 415 רישא, 31 ו-25 לחוק העונשין.

טיעוני הנאשמת בת"פ 45165-01-20

4. טיעוני הנאשמת, כפי שפורטו הן בכתב והן בדיון שנערך ביום 15.7.2020, מתמקדות בהכללתה של עבירת סיוע לקבלת דבר במרמה בצוותא חדא בכתב האישום. בתוך כך נטען, שהמאשימה ייחסה לנאשמת, בגין אותו מעשה עובדתי, כפל עבירות שמקורם בשני מקורות חקיקה שונים - סיוע להפרת הוראות חוק הכניסה לישראל וסיוע לקבלת דבר במרמה. עוד נטען שה"דבר" שעל פי הנטען התקבל במרמה, כלומר כניסתם של הנתינים הזרים לישראל, זהה למעשה שבגינו יוחסה העבירה לפי חוק הכניסה לישראל. מאחר שהמעשה, שביטוי במסירת כרטיס המעבר לנתינה הזרה על מנת שתיכנס לישראל בעזרתו, מטופל באמצעות חוק הכניסה לישראל והתקנות שמכוחו, הוא אינו מגבש עבירה עצמאית נוספת שאינה מוסדרת בחוק זה. משכך, ומאחר שעבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה היא נורמה כללית ואילו חוק הכניסה לישראל מהווה נורמה מיוחדת, שומה היה על המאשימה לבכר את עבירת הסיוע להפרת הוראות חוק הכניסה לישראל על פני העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה. עוד נטען, שהבחירה בהוראת חוק זו מתבקשת גם לנוכח הכלל בפלילים הקובע כי מקום בו ניתן להכיל על מעשה עבירה מספר הוראות חקיקה, יש לבחור בהוראה המקלה עם הנאשם.

ב"כ הנאשמת הוסיף כי התופעה של שימוש במשפט הפלילי מעבר לצורך, לרבות באמצעות ריבוי עבירות מיותרות, היא תופעה בעייתית ומוכרת, המובילה להחמרה מלאכותית בכתב האישום ואף בענישה. לדידו, ניסוח מחמיר ובלתי מידתי עלול ליצור מנוף לחץ פסול להגעה להסדרי טיעון מטעמים בלתי ענייניים.

לשיטת הסגור המלומד, יש להורות על מחיקת העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה גם בהסתמך על הצהרת המאשימה, לפיה עד חודש יולי 2018 נאשמים אשר עברו על הוראות חוק הכניסה לישראל בנסיבות דומות, לא הועמדו לדין בגין עבירה זו. בהקשר זה נטען שהנטל להצדיק שינוי במדיניות האכיפה מוטל על המאשימה והיא לא עמדה בו. לפיכך, ביקש לקבוע כי שינוי המדיניות עולה כדי אכיפה בררנית.

בשולי הדברים נטען שאין התביעה המשטרית מוסמכת להעמיד נאשם לדין בגין עבירת קבלת דבר במרמה, עבירה המצויה בסמכות הפרקליטות, אולם טענה זו נזנחה לאחר שהוברר שבמקרה זה התקבל אישור הפרקליטות לכלול את העבירה בכתב האישום.

לחילופי חילופין, ביקש ב"כ הנאשמת להותיר על כנה עבירה אחת בלבד של סיוע לקבלת דבר במרמה, חלף 3 העבירות שיוחסו לה, זאת מן הטעם שעובדות כתב האישום מלמדות שהנאשמת סייעה לאזרחית גאורגית אחת בלבד להיכנס לישראל שלא כדין.

טיעוני הנאשם בת"פ 8774-02-19

5. טיעונים ברוח זו הועלו אף על ידי ב"כ הנאשם, שהוסיף כי העמדה לדין בגין עבירת המרמה עומדת בניגוד להנחיית פרקליט המדינה מס' 3.1, שכותרתה "הכנה וניסוח כתב אישום" (להלן: הנחיית פרקליט המדינה), הקובעת בסעיף 32 כי שעה שמעשה מגבש עבירה כללית לצד עבירה ספציפית, יש להימנע, ככלל, מהגשת כתב אישום בגין שני הסעיפים יחדיו.

נוסף על כך, נטען כי יש למחוק מכתב האישום את עבירת קשירת הקשר, שכן משניתן להוכיח את העבירה המושלמת, כפי המקרה שלפנינו, ושעה שלא עומד נגד הנאשם מאסר על תנאי בגין עבירת הקשר, אזי אין הצדקה להעמידו לדין בגין שתי העבירות.

טיעוני המאשימה

6. מטעם המאשימה נטען כי בידה הפרורוגטיבה לבחור את העבירות שיוחסו לפלוני בכתב האישום, והיקף הביקורת השיפוטית על החלטה מעין זו הוא מוגבל ביותר.

המאשימה ביקשה לדחות את הטענה לפיה מעשה אחד הוא שהצמיח הן שתי העבירות, שכן, לדידה מדובר בשני מעשים התנהגותיים שונים: המעשה הנוגע לכניסה האסורה לישראל הוא עצם הכניסה האמורה; והמעשה הנוגע לקבלת הדבר במרמה הוא המצג הכוזב שמוצג לבקר האנושי או הממוכן כדי להשיג את "דבר" הכניסה האמורה. לטענת המאשימה ניתן לבצע עבירה של כניסה לישראל שלא כדין גם ללא יסוד של מרמה, כאשר מנגד ניתן לבצעה באופן חמור יותר, על דרך המרמה. הפרת הוראות חוק הכניסה לישראל תיחשב להפרה "סתם" כשהיא נעשית ללא הצגת מצג כוזב, בניסיון לא להיראות ולחמוק במעבר, למשל: מעבר "כפיות" (היצמדות לאדם תמים המשתמש בכרטיס מעבר כדין), קפיצה מעל השער ועקיפת שער הכניסה מהצד. לעומת זאת, עבירה של קבלת דבר במרמה תיוחס לנאשם רק במקרים בהם הוצג על ידו מצג מרמה כוזב פוזיטיבי, כגון שימוש בכרטיס מעבר של אחר, או השמעת טענות כוזבות בפני בקרי הגבול לפיהן כרטיס המעבר אבד או תקול.

המאשימה הוסיפה כי ייחוס עבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה משקף אף את חומרת המעשים, הנגזרים, בין היתר, מסיכויי של העברין להיתפס, והפנתה לערכים המוגנים השונים המונחים בבסיס כל אחת מהעבירות. עוד נטען כי גם אם היה נקבע שעובדות כתב האישום מהוות מעשה אחד בלבד, הרי שסעיף 186 לחסד"פ מתיר לבית המשפט להרשיע נאשם בשל כל אחת מהעבירות שאשמתו נתגלתה בהן, ובתנאי שלא ייענש יותר מפעם אחת בגין אותו מעשה.

ביחס לטענות הנאשמים בדבר שינוי מדיניות האכיפה באופן שיוצר אפליה בינם לבין נאשמים שהועמדו לדין קודם לחודש יולי 2018- אישרה המאשימה שאכן חל שינוי במדיניותה, והסבירה שהדבר נבע מעליה משמעותית שחלה ב"עבריינות המעבר", ובצורך להילחם בתופעה זו גם בדרך של שימוש בעבירת המרמה, מקום בו יסודות העבירה מתקיימים. המאשימה הוסיפה כי מאז קבלת ההחלטה, מיושמת מדיניות ההחמרה באופן קבוע בכל התיקים המתאימים.

המאשימה אף ביקשה לדחות את הטענה בדבר הכללת עבירת קשירת הקשר בכתב האישום, זאת מן הטעם שמאחר שמדובר בעבירה עצמאית, הרי שמקום שישודותיה מתגבשים, מאפשרות הנחיות פרקליט המדינה להעמיד נאשם לדין בגין עבירה זו לצד העבירה נושא הקשר. עוד הוסיפה כי בענייננו הכללת עבירת הקשר מאפשרת לשפוך אור על מערכת היחסים בין הצדדים בשלב שקדם לאירוע הכניסה לישראל, ועל שרשרת המעשים שבוצעו על ידם.

דין

העמדה לדין - היקף הביקורת השיפוטית על החלטות התביעה

7. בפתח הדברים נזכיר מספר מושכלות יסוד, בראשן הכלל לפיו התערבות בשיקול הדעת של התביעה בעניינים

הקשורים לקבלת החלטות הנוגעות להעמדת חשוד לדין תעשה במשורה ובמקרים חריגים בלבד. עמד על כך השופט ע' פוגלמן בבג"צ 3405/12 פלונית נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (30.12.2012), שעסק בעצם קבלת ההחלטה על ידי התביעה הכללית אם להעמיד חשוד לדין:

"רבות נכתב על היקפה המוגבל של הביקורת השיפוטית על החלטות שעניינן העמדה לדין פלילי. כפי שנפסק: "בית המשפט אינו ממיר את שיקול-דעת היועץ המשפטי לממשלה בשיקול-דעתו שלו. אין בית המשפט פועל כ'יועץ משפטי על'. לפיכך לא יתערב בית המשפט בהחלטתו של היועץ המשפטי לממשלה, רק מכיוון שהוא היה מחליט אחרת. אך בית המשפט יתערב בהחלטתו של היועץ המשפטי אם נמצא שזו לוקה בחוסר סבירות קיצוני או בעיוות מהותי..."

ובהמשך (פסקה 13):

"הדין מקנה לגורמי התביעה שיקול דעת רחב בהחלטות בנושא העמדה לדין, שהן החלטות שנמצאות בליבת שיקול דעתם המקצועי. כפועל יוצא מכך וממעמדה של התביעה ככלל, הכירה פסיקתנו בקיומו של מתחם סבירות רחב בהחלטות בדבר העמדה לדין, וכנגזר מכך נקבע שמדיניות ההתערבות בעילת חוסר סבירות בהחלטות מעין אלה היא מצומצמת (בג"ץ 5675/04 התנועה לאיכות השלטון בישראל נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נט(1) 199, 210-209 (2004) (להלן: עניין האי היווני); בג"ץ 5305/08 עמותה לקידום ממשל תקין נ' היועץ המשפטי לממשלה, פסקה 9 (לא פורסם, 24.11.2009))."

8. בפסק דין נוסף, רע"פ 7052/18 מדינת ישראל נ' רותם, (5.5.2020) (להלן: עניין רותם), שניתן אך לאחרונה, נפסק בדעת רוב כי אין מקום להחיל דוקטרינה שעניינה ביקורת מינהלית בהליכים פליליים, תוך שנקבע כיהליך הפלילי אינו יכול להכיל ביקורת שיפוטית על שיקול דעתו של תובע בהחליטו על העמדת חשוד לדין:

"החדרת המשפט המינהלי אל תוככי המשפט הפלילי איננו עוד עירוב תחומין; עסקין בערבוב אשר יש בו כדי להפוך את היוצרות. חלף בירור אשמתו של נאשם, נדרש לפתע בית המשפט לבירור 'אשמתה' של המדינה, לבקר את דרכי התנהלותה והחלטותיה [...]"

העברת המוקד מהדיאלוג בדבר אשמתו ואחריותו של נאשם, אל עבר בירור התנהלותה של המדינה - תחטא למהותו של ההליך הפלילי. היא תגרום לכך שהמסר החברתי הרצוי לא יועבר - לא לנאשם, גם לא לחברה. הנאשם יעבור מעמדת 'הגנה' לעמדת 'התקפה'; מאמציו ירוכזו בהוכחת אשמתה של המדינה, ואילו ההכרה בחטא והחזרה למוטב - יקופחו. אין חולק על החשיבות הרבה שבניהול הליך הוגן, בשמירה והקפדה על זכויות חשודים ונאשמים. ברם, הליך הוגן לחוד, והיפוך סדרי הדין בפלילים לחוד. ההליך הפלילי יכול לסבול מאשימה אחת בלבד" (פסקה 52, הדגשות הוספו - ע.מ.).

בפסק הדין בעניין רותם אף הובע החשש שמא יהפוך בית המשפט בפלילי למעין "בג"ץ קטן", באופן שיביא להעלאת שורת טענות מן הגורן ומן היקב, באופן שיביא לסרבול ההליך הפלילי (שם, פסקה 55).

9. בעע"מ 7485/19 אוסיד קשקוש נ' מדינת ישראל (6.7.2020), פסקה 28 (להלן: עניין קשקוש), שניתן לאחר עמוד 5

פסק הדין בעניין רותם, הבהיר השופט י' עמית שאין משמעות הדבר שלא ניתן יהיה להעלות עוד טענות בעלות אופי מנהלי במסגרת ההליך הפלילי, אולם שומה יהיה על בתי המשפט לדעת לבחור את המקרים המתאימים:

"...הגנה מן הצדק היא אכן כלי דיוני שההליך הפלילי מעמיד לרשות בית המשפט לשם ביקורת מינהלית, אולם השימוש בכלי זה צריך לחזור למידותיו הראויות, וכפי שצינתי בעניין נה "לא די לנאשם להגות את מילת הקסם 'אכיפה בררנית' על מנת לפתוח את פתח מערת המידע" ובית המשפט נדרש "לסנן" טענות אלה, שאם לא כן, אין לדבר סוף..."

הקביעות שנקבעו בעניין רותם ובעניין קשקוש יפות גם לענייננו, בשינויים הנדרשים.

10. כידוע, אחת ההחלטות המשמעותיות הכרוכות בהגשת כתב אישום היא בחירת סעיף העבירה המתאים לאירוע המתואר בכתב האישום. בעניין זה נקבע כי מדובר בפררוגטיבה של התביעה, הרשאית לבחור גם בסעיף המחמיר עם הנאשם, ובלבד שלא תרבה בסעיפי אישום שלא לצורך. עמד על כך השופט ג' בך בבש"פ 5284/91 לויאן נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (4.12.1991):

"בהגשת כתב-אישום צריכה התביעה להשתדל לבחור, בין סעיפי האישום האפשריים, אותו האישום המבטא בצורה הנאותה ביותר את מהות המעשה. במסגרת זאת מותר לה, כמובן, לבחור את הסעיף המחמיר ביותר עם הנאשם. אם יש לתובעים ספקות כלשהם לגבי האפשרות להוכיח את כל האלמנטים של עבירה זו, ניתן לצרף אישום נוסף או אלטרנטיבי, ודבר זה גם מוצדק, אם הוא נחוץ כדי להאיר היבט מיוחד של הפרשה. אך אין להרבות בסעיפי אישום סתם, תוך מה שנקרא באנגלית: "throwing the book at The accused". (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

יש לציין שבאותו מקרה מתח בית המשפט ביקורת על ריבוי העבירות שיוחסו לנאשם בכתב האישום בגין אותו אירוע, אולם הדבר נעשה רק לאחר שסעיפי העבירות נבחנו עניינית במהלך הדיון, ולאחר שהוטל ספק ביכולתה של התביעה להוכיח באותו מקרה את סעיפי העבירה המחמירים עם הנאשם, שהובילו אף למעצרו.

ומן הכוון ההפוך, נקבע שייחוס עבירה קלה מדי, כאשר בסיס העובדות מאפשר שימוש בעבירה חמורה יותר, עלול להוביל, במקרים המתאימים, אף הוא להתערבות שיפוטית. עוד נקבע שסעיף העבירה המתאים מבין עבירות חלופיות אפשריות, אמור לשקף את תפיסת עולמה הנורמטיבית של התביעה בנוגע לטיבו של המעשה נושא האישום, וכן את "חומרתו היחסית במדרג מידות החומרה של הנורמות שהמחוקק הגדיר במארג הנורמטיבי הפלילי הכולל" [בג"ץ 7195/08 אבו רחמה נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פסקה 36 (01.07.2009)]. בהמשך פסק הדין נקבע:

"כלל יסוד בהכנת כתב אישום הוא כי מבין חלופות אפשריות של סעיפי עבירות, על התביעה לבחור באופציה הנורמטיבית-עונשית ההולמת ביותר את טיבו של הארוע הפלילי, כפי שהוא מתואר בפרשת העובדות בכתב האישום. וכך, פרשת עובדות המתארת ארוע חמור ביותר, המגולמת בסעיף אשמה המבטא נורמה פלילית מתונה וקלה, עשויה להצביע על חוסר מיתאם בין העובדות לבין סעיף האשמה, העלול להגיע כדי פגם מהותי בכתב האישום. מקום שמצויה נורמה פלילית חלופית ההולמת יותר את מערכת העובדות, המבטאת ביתר התאמה את מהות מעשה ההפרה הנטען, יש לבחור בה. חוסר מיתאם מהותי כזה בין מערכת העובדות

לבין סוג העבירה בו הואשם הנאשם עשוי, בנסיבות מסוימות, קיצוניות במהותן, להצדיק התערבות שיפוטית לתיקון הליקוי." (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

11. הנה כי כן, נקודת המוצא היא שבמסגרת המשפט הפלילי, עשויה מערכת נתונים אחת לקיים את יסודותיהן של שתי עבירות או יותר.

תמיכה לעמדה זו ניתן למצוא בספרו של י' קדמי על סדר הדין בפלילים, חלק שני, מהדורה 2009, עמ' 924:

"כפי שכבר נאמר, אין מניעה שאישום אחד- קרי: פרשת עובדות אחת- ייחס לנאשם מספר עבירות וישמש בסיס להרשעתו של הנאשם בכל אחת מהן. מרכז הכובד נעוץ ב"עובדות" המשקפות את "התנהגותו" של הנאשם, לרבות המצב הנפשי שליווה אותה; כאשר העבירות שעבר הנאשם באותה התנהגות אינן אלא פועל יוצא ממנה. אשר על כן, שוב אין מקום לטענה של "כפילות" בכתב האישום, כפי שהיה לפני כניסת חסד"פ לתוקף, כאשר "האשמה" שלטה בכיפה ולא "העובדות". (ההדגשות הוספו - ע.מ.)

12. ואם לא די בכך, הרי שעיקרון זה מעוגן אף בסעיף 186 לחסד"פ שכותרתו "הרשעה בעבירות אחדות":

186. בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה.

פועל יוצא של אפשרות הרשעת הנאשם "בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה", היא מתן אפשרות למאשימה להעמידו לדין בשל עבירות אלו, גם מקום שמקורן של העבירות ב"אותו מעשה". חיזוק למסקנה זו ניתן למצוא אף בסעיף 40ג לחוק העונשין, שכותרתו "ריבוי עבירות", המתייחס לשלב הענישה, לפיו על בית המשפט שהרשיע נאשם במספר עבירות המהוות אירוע אחד, לקבוע מתחם עונש הולם אחד לאירוע כולו, ולגזור עונש כולל לכל העבירות בשל אותו אירוע, תוך התחשבות, בין השאר, במספר העבירות, בתדירותן ובזיקה ביניהן.

13. לטענת ב"כ הנאשמת, סעיף 186 לחסד"פ אינו חל בענייננו, שכן מטרתו היא לאפשר לבית המשפט להרשיע נאשם בעבירות נוספות במצב דברים בו אשמתו בהם התגלתה במהלך משפטו, דוהוא לא נועד להתוות את שיקול הדעת של התביעה בשלב המקדמי של בחירת סעיפי העבירה. טיעון זה אין בידי לקבל, זאת משני טעמים. האחד, הפרשנות המוצעת אינה מתיישבת עם לשון הסעיף ועם הפסיקה הנוהגת. השני, קיומו של סעיף 184 לחסד"פ, המתייחס באופן מפורש לאפשרות להרשיע נאשם במצבים בהם התגלתה עבירה חדשה במהלך משפטו, למרות שכתב האישום לא כלל את סעיף העבירה במקור.

14. בשים לב למכלול הנימוקים דלעיל, מצאתי לדחות את הטענה העקרונית בדבר העדר אפשרות לייחס לנאשם בכתב האישום יותר מעבירה אחת בהסתמך על אותה מערכת עובדתית.

עבירת קבלת דבר במרמה

15. בטרם נידרש לבחינת התאמן של העבירות שנבחרו למקרים שלפנינו, נייחד מספר מלים לעבירה של קבלת דבר במרמה, העומדת, כאמור, במוקד הדיון.

סעיף 415 לחוק העונשין קובע:

"המקבל דבר במרמה, דינו - מאסר שלוש שנים, ואם נעברה העבירה בנסיבות מחמירות, דינו - מאסר חמש שנים."

מהאמור עולה, שעל מנת שתשתכלל עבירת המרמה, על עושה המעשה להציג, במודע, מצג מרמה ולקבל, כתוצאה מכך, דבר כלשהו. "קבלת הדבר" הוא המרכיב התוצאתי שבלעדיו לא יושלם ביצוע העבירה [ע"פ 2597/04 רויטמן נ' מדינת ישראל, פסקה 28 (20.11.2006)].

סעיף 414 לחוק העונשין מגדיר "דבר" כך: "מקרקעין, מיטלטלין, זכות וטובת הנאה". הפסיקה הוסיפה וקבעה כי ה"דבר" אינו חייב להיות בעל מאפיינים כלכליים או חומריים מוחשיים. עוד נקבע שאין צורך שהמרמה יחוש הפסד או נזק ברור כתוצאה מקבלת ה"דבר", אלא ייתכן שהפגיעה בו תסתכם בשלילת חופש הרצון, חופש הבחירה ושיקול דעתו על ידי המרמה - הוא הערך החברתי עליו באה עבירת המרמה להגן [ע"פ 3517/11 אילנה שמשון נ' מדינת ישראל (6.3.2013)]. וכך נקבע בע"פ 752/90 ברזל נ' מדינת ישראל, פסקה 48 (1.3.1992):

"ההגנה על הערך החברתי האמור ודאי שהיא יפה לגבי הנחת הדעת במירמה של משהוא בעל סמכות לפעול על-פי דין, כשהסמכות מוענקת כדי לשרת את האינטרס הציבורי. כשמניח אדם במירמה את דעתו של בעל סמכות אשר כזאת, לגבי עובדות שהן רלוואנטיות בעניינו (של המרמה), משבש הוא את שיקול הדעת וההכרעה של המרמה בהפעלת הסמכות ובמיצויה. שאם היו נפרשות בפני המרמה כל העובדות לאשורן, אפשר שהיה פועל, או שחייב היה לפעול, באותו עניין, במסגרת סמכותו, אחרת מכפי שפעל. סיכון זה ביקש המרמה, מטעמיו שלו, להסיר מעצמו, ומשהשיג את מבוקשו, זכה בכך בטובת הנאה ממעשה המירמה. במלים אחרות, על-ידי "הנחת הדעת" קנה המרמה לעצמו שקט נפשי מפני הסיכון כי יעמוד בפני החלטה שלטונית שונה, ממנה ביקש לחמוק על-ידי המירמה."

יסוד ה"מרמה" מוגדר בסעיף 414 לחוק העונשין כדלקמן: "טענת עובדה בענין שבעבר, בהווה או בעתיד, הנטענת בכתב, בעל פה או בהתנהגות, ואשר הטוען אותה יודע שאינה אמת או שאינו מאמין שהיא אמת"; ו"לרמות" - "להביא אדם במרמה לידי מעשה או מחדל". למרמה רכיב עובדתי - דרישה לטענה כוזבת, שאינה חייבת להיות פיזית, גשמית, אלא יתכן שתהיה מצג משפטי כלשהו ואף ביטוי של כוונה או אמת פנימית [ע"פ 2796/03 ביבס נ' מדינת ישראל, פסקה 22 (5.7.2004)].

המרמה מהווה גם את היסוד הנפשי של העבירה, כאשר הדרישה היא שהמרמה ידע שהמצג אותו הציג, אינו אמת, או שיהיה בעל מודעות, ולו ברמה של פיזיות, הן להיות המצג מצג שווא, והן לעובדה שבשל מצג השווא יתקבל ה"דבר".

לבסוף, קבלת דבר במרמה היא עבירה תוצאתית המחייבת קשר סיבתי בין המרמה לבין קבלת ה"דבר", כאשר המרמה צריכה להיות "הסיבה היעילה" לקבלתו של הדבר.

רכיב המרמה - נורמה כללית או נורמה מיוחדת?

16. טענת ההגנה המרכזית היא שעבירה של קבלת דבר במרמה כמוה כ"עבירת סל", או נורמה כללית, אשר ניתן להכילה על מגוון רחב של מעשים המקיימים את יסודותיה. לעומתה, חוק הכניסה לישראל מהווה נורמה מיוחדת העוסקת בתחום הצר הנוגע לאופן הכניסה לישראל, ומשכך יש להעדיפה על פני עבירת הסיוע לקבלת דבר במרמה שמקורה בחוק העונשין.

17. בבג"ץ 4445/02 מור נ' ראש עיריית הרצליה (12.11.2002) (להלן: עניין מור), נדרש בית המשפט העליון לאבחנה בין נורמה מיוחדת לנורמה כללית וקבע:

"דין פלוני הוא מיוחד (ספציפי) ביחס לדין אלמוני, אם דין פלוני כולל את כל המרכיבים של דין אלמוני, בתוספת מרכיב נוסף" (א' ברק פרשנות במשפט, כרך א, תורת הפרשנות הכללית [26], בעמ' 570). בין נורמה מיוחדת, לבין נורמה רגילה עדיפה הנורמה המיוחדת, ואין להחיל את שתיהן על אותו מעשה פלילי, לפי הכלל *Lex specialis derogate generali*..."

בעניין מור, עליו סמכו ב"כ הנאשמים את ידיהם, השיגו העותרים על קנסות שקיבלו בשל חניית רכבם על המדרכה מכוח חוק עזר להרצליה (מניעת מפגעים ושמירה על הסדר והניקיון), תש"ן-1989 (להלן: חוק הניקיון), בעוד שלטענתם, היה מקום להטיל את הקנסות בגין חנייה על המדרכה מכוח חוק עזר להרצליה (העמדת רכב וחנייתו), תשמ"ד - 1983 (להלן: חוק החנייה). חשיבות האבחנה הייתה בגובה הקנס אותו ניתן היה לטיל מכוח כל אחד מהחוקים: קנס מתון בסך 70 ₪ בגין עבירה של "חנייה על המדרכה" מכוח חוק החנייה, לעומת קנס גבוה בסך 490 ₪ אותו ניתן היה להטיל בגין עבירה כללית של "מכשול ברחוב" מכוח חוק הניקיון. טענת העותרים הייתה כי יש להעדיף את חוק החנייה, המתייחס באופן ספציפי לעבירה של חנייה על המדרכה, על פני חוק הניקיון, שהוא חוק כללי שאינו מתייחס דווקא להשגת כל רכב חונים על מדרכות. מנגד, טענה העירייה כי בחירת העבירה המתאימה נתונה לשיקול דעתה, וציינה שכאשר הרכב חוסם את הדרך, ניתן קנס על פי העבירה המחמירה יותר.

בית המשפט העליון קיבל את העתירה ופסק כי ההוראה המיוחדת האוסרת חניה על מדרכה בחוק החנייה היא ההוראה ה"טבעית" לעניין חניה על מדרכה, ועל כן היא גוברת על ההוראה בחוק שמירה על הניקיון, אותה ניתן לפרש אך בדוחק כהוראה החלה גם בנסיבות בהן הושאר רכב חונה על מדרכה. עוד נקבע שבשל הפערים בגובה הקנסות הקבועים בשני חוקי העזר, יש לפרש את הדין כך שתחול ההוראה המקלה עם הנאשם.

18. ואולם, עניין מור שונה בתכלית מעניינו. מעשי הנאשמים בפרשת מור התמצו בפעולה אחת ויחידה - חניית הרכב על המדרכה, בעוד שבעניינו עולה שהנאשמים ביצעו מספר פעולות. מעבר לכך, קשה לחשוב על "מדרג חומרה" בנוגע לעבירות של חניית כלי רכב על מדרכה - פעולה אנטי חברתית שלעולם תגרום להפרעה לציבור הולכי הרגל - בעוד שבעניינו ניתן לבצע את עבירת הכניסה לישראל בדרכים שונות. על אותו משקל, ניתן אף לסייע לאחרים להיכנס לישראל במספר דרכים, מהן פשוטות ומהן מתוחכמות; חלקן ניתנות לביצוע באופן עצמאי, וחלקן דורש הסתייעות באנשים נוספים; חלקן מתבצע תחת אפם של בקרי הגבול מבלי לערב אותם וחלקם כרוך בפניה אליהם ובהצגת מצג שווא במטרה לקבל "דבר" שלא היה ניתן אלמלא כן. משכך, הוספת עבירת המרמה לכתב האישום שולחת אלומת אור המאירה את החומרה המיוחדת הגלומה במעשה האסור, ואלמלא הוספתה, יכול והיבט זה של חומרה לא היה מקבל ביטוי מספיק בכתב האישום.

זאת ועוד, בשונה מעניין מור, עבירת הסיוע להפרת הוראות חוק הכניסה לישראל אינה כוללת את כל הרכיבים העובדתיים של עבירת סיוע לקבלת דבר במרמה. מדובר בשני סעיפי חיקוק שונים בעלי תכליות ומטרות שונות. בנסיבות אלו, אין פסול בשימוש בשתי העבירות זו לצד זו, באופן שייתן ביטוי מדויק יותר לעובדות כתב האישום, כאשר כל אחת מהן תציב זרקור על חלק אחר של העובדות המפורטות בו, גם אם חלק מהעובדות משותפות לשתי העבירות. עבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה נועדה לבטא את יסוד המרמה שבמעשי הנאשם, יסוד אשר אינו קיים בהכרח בכל עבירה של הפרת הוראות חוק הכניסה לישראל, כמו למשל במקרים של עקיפת שער הכניסה לישראל, קפיצה מעל השער והיצמדות לאחר העובר בשער הכניסה. בניגוד למקרה המתואר בעניין מור, הרי שבענייננו מתקיים יחס של השלמה בין שתי העבירות, להבדיל מיחס של חפיפה מלאה. משכך, ובשונה מעניין מור, אין התביעה נדרשת במקרה זה להתאים את הפרשנות הנכונה לאותה מסכת עובדתית, אלא לבחון האם מכלול נסיבות האירועים המתוארים בכתב האישום מאפשרים הכללתה של עבירה נוספת, שתביא לידי ביטוי את ההיבטים המחמירים העולים מאותם מעשים.

19. דוגמא מוחשית לכללים עליהם עמדנו לעיל ניתן למצוא, למשל, בע"פ 3336/12 גבריאלי רבי נ' מדינת ישראל (18.7.2013), בו נדונו טענות דומות. באותו מקרה הורשע המערער הן בעבירות הכלליות של קבלת דבר במרמה וזיוף מכוח חוק העונשין, והן בעבירות ספציפיות מכוח דיני המס, שבבסיסן מרמה. באותו מקרה משמעות קבלת טענת המערער הייתה מרחיקת לכת, שכן ככל שהייתה מתקבלת טענתו לתחולתו של הדין הספציפי והעדפתו על פני הדין הכללי, היה הדבר מוביל, לגישתו, לזיכוי מעבירות המס עקב התיישנות. בדחותו את הערעור קבע בית המשפט מפי המשנה לנשיאה (כתוארה אז) השופטת מ' נאור כדלקמן:

"תחולתו של סעיף זה (סעיף 186 לחסד"פ - ע.מ) לענין הרשעה לפי נורמה ספציפית ונורמה כללית כבר נדונה והוכרעה בפסיקתו של בית משפט זה. כך, טענה דומה לזו של המערער, לפיה אין להעמיד לדין הן על עבירות מס והן, במקביל, על עבירות מרמה נדחתה ב-ע"פ 10736/04 כהן נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.9.2006), שם נאמר:

41. טענת המערער - לפיה משהרשיע אותם בית-משפט קמא בעבירות לפי חוקי המס הרלוונטיים, לא היה מקום להרשיעם במקביל בעבירות מרמה - אין בה ממש. סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי קובע, כי "בית המשפט רשאי להרשיע נאשם בשל כל אחת מן העבירות שאשמתו בהן נתגלתה מן העובדות שהוכחו לפניו, אך לא יענישנו יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה". הכלל הפרשני, לפיו חוק ספציפי גובר על חוק כללי, בתוקפו עומד, אולם "כשמעשה פלוני הוא עבירה לפי חוקים שונים, ובכלל זה גם לפי חוק מיוחד מכאן ולפי חוק כללי מכאן, ניתן להרשיע את הנאשם בשל כל אחת מן העבירות, הן לפי החוק המיוחד והן לפי החוק הכללי, ובלבד שלא יוטל עליו עונש 'יותר מפעם אחת בשל אותו מעשה' (ע"פ 51/76 ראובן נ' מדינת ישראל, פ"ד ל(3) 14, 17). במקרה שלפנינו, נוכח בית-המשפט לדעת כי מחדלי הדיווח נכרכו בכוונת מרמה, ומשכך, לא הייתה מניעה להרשעת המערערים בעבירות לפי חוק העונשין במקביל להרשעה בעבירות המס".

זוהי בדיוק הטענה שהועלתה בענייננו, ומאותו טעם יש לדחות אותה. מותר היה למאשימה להעמיד לדין רק על העבירות שבחוק העונשין ורק על עבירות המס הספציפיות, או גם וגם, ובלבד שהמערער לא יענש פעמיים. החלטה זו מסורה לשיקול דעתה של התביעה, ולא נפל בעניין זה כל פגם בהכרעת בית המשפט קמא. (ההדגשות הוספו - ע.מ)

סיכום ביניים

20. מהאמור עולה כי ברמה המשפטית אין בעצם הכללת עבירת המרמה יחד עם עבירות מתוך חוק הכניסה לישראל, כדי להוות, ככלל, פגם או פסול בכתב האישום, והם אף אינה עומדת בסתירה, לא כל שכן סתירה מהותית, לעקרונות של צדק והגינות משפטית.

מן הכלל אל הפרט

21. אקדים ואומר כי לאחר ניתוח העובדות שבכתבי האישום נושא החלטה זו, הגעתי למסקנה שונה ביחס לכל אחד מהנאשמים. כך, בעוד שבמקרה של הנאשמת (ת"פ 45165-01-20) נראה כי התקיימו לכאורה יסודות העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה, דומה שעובדות כתב האישום במקרה של הנאשם (ת"פ 45165-01-20) נותרו עמומות.

ובמה דברים אמורים? מעובדות כתב האישום של הנאשמת עולה שהיא הזדהתה בעמדת ביקורת הדרכונים וקיבלה כרטיס מעבר הנושא את פרטיה. את הכרטיס העבירה הנאשמת לנתינה הזרה, על מנת שזו תשתמש בכרטיס לצורך כניסה לישראל, כאילו היה זה הכרטיס שלה, קרי - תציג אותו או לבקר הגבול או למכונה הממוכנת, כפי שאכן אירע. בעשותה כן סייעה הנאשמת לכאורה לנתינה הזרה להציג מצג כוזב, לפיו הכרטיס ששימש אותה הוא אכן שלה. כתוצאה מהצגת המצג הכוזב קיבלה הנתינה הזרה את ה"דבר" שביטוי בכניסה לישראל שלא כדין, או ניסיון כניסה לישראל, תוך שלילת האפשרות מבקר הגבול להפעיל את שיקול דעתו או להשתמש בסמכותו. הנאשמת הייתה מודעת הן למצג הכוזב שהציגה הנתינה הזרה והן לתוצאת מעשיה. ניתן להוסיף ולומר שהנאשמת אף ייחלה להצלחתה של הנתינה הזרה להיכנס לישראל, בשים לב לסכום הכסף שהובטח לה בתמורה. בכך מתמלאים לכאורה יסודות העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה.

22. אשר לנאשם - מעובדות כתב האישום עולה שלאחר שהזדהתה בעמדת ביקורת הגבולות האלקטרונית, הונפק לו כרטיס מעבר הנושא את פרטיו. בשונה מהנאשמת, לא נטען שהנאשם העביר את תעודת המעבר לנתינה הזרה, כאשר החל משלב זה מספק כתב האישום שתי חלופות עובדתיות, המעוררות קושי לא מבוטל אף בהתחקות אחר היסוד הנפשי הדרוש להוכחת עבירת המרמה. כך, בעוד שמצד אחד מצוין שהנאשם הוא שהניח את תעודת המעבר שלו על קורא הכרטיסים "והשאיר אותה על מנת שהנתינה הגאורגית ישתמש בה", הרי שמהצד השני נטען ש"הנתינה הגאורגית ניסה לעבור יחד עם הנאשם דרך שער הכניסה שנפתח, אולם לא הצליח להיכנס לשער יחד עם הנאשם וכניסתו לארץ נמנעה". נסיבות חלופיות אלו מעוררות, כאמור, קושי, ולא ברור מכתב האישום כיצד הן מתיישבות אחת עם השנייה.

23. זה המקום לחזור לדוגמאות אותן סיפקה המאשימה עצמה, בקשר למקרים בהם הכניסה הלא חוקית לישראל, או ביצוע פעולה הבאה לסייע לאחר להיכנס לישראל שלא כדין, אינם כוללים יסודות "מירמתיים", למשל כאשר לא מוצג מצג פוזיטיבי כוזב, או כאשר מדובר בניסיון לחמוק מבקרי הגבול, או כאשר נעשה ניסיון עקיפה, קפיצה מעל השער, או "מעבר כפיות".

מעובדות כתב האישום של הנאשם לא עולה שהנתינה הזרה ניסה להשתמש בכרטיס המעבר של הנאשם, ואף לא עולה שהכרטיס בכלל הגיע לידיה. כל שנטען הוא שלאחר שהנאשם הניח את הכרטיס על קורא הכרטיסים, הנאשם עבר

בשער והנתין הזר ניסה לעבור יחד עמו, ללא הצלחה. ואם נשתמש בלשונה של המאשימה, הנאשם והנתין הזר ניסו לעבור יחדיו, במה שמכונה "מעבר בכפיות" (מעבר תוך היצמדות לאדם אחר), מעשה שהמאשימה עצמה הסכימה שאינו מגלם עבירת מרמה [ראו והשוו ת"פ (ראשל"צ) 64663-02-19 מדינת ישראל נ' איתן חן, (17.7.2019), בו מלכתחילה לא ייחסה המאשימה עבירת מרמה לנאשם שעבר בעצמו בדרך זו].

24. במצב דברים בו עובדות כתב האישום נתונות לשתי פרשנויות שונות, יש לבחור בפרשנות המקלה עם הנאשם ומיטיבה עמו, ומשכך אני מורה על ביטול העבירה של ניסיון לסיוע לקבלת דבר במרמה שיוחסה לנאשם בת"פ 8774-02-19.

אכיפה בררנית

25. ב"כ הנאשמים טענו כי שינוי מדיניות ההעמדה לדין בעבירות על חוק הכניסה לישראל, שביטוי בהוספת העבירה של סיוע לקבלת דבר במרמה, מהווה אכיפה בררנית פסולה המפלה אותם ביחס למי שהועמד לדין במועד שקדם לשינוי. טענה זו נדונה ונדחתה בע"פ 4596/05 רזנשטיין נ' מדינת ישראל (30.11.2005), בו נקבע, בין היתר:

"הטענה בדבר הפסול שבסטייתם של גורמי התביעה ממדיניותם משכבר, לא תוכל להישמע. התביעה הכללית - ככל רשות ציבורית אחרת - רשאית לשנות ממדיניותה או מהנחיות שאימצה, ככל שלדבר טעמים ראויים. לאיש אין זכות קנוייה, כי מדיניות פלונית תיוותר על כנה אף בנסיבות בהן מוצדק לשנות ממנה. זאת ועוד, כלל הוא כי יישומה של מדיניות נתונה, ובפרט כזו הכרוכה בהפעלתו של שיקול דעת, הוא יישום פרטני, המתחשב בנסיבותיו המסויימות של כל ענין".

הדברים ברורים ואין צורך להכביר מילים. מעבר לכך, גם בנסיבות המקרים שלפנינו, לא הוכח כי השינוי שערכו רשויות התביעה במדיניות ההעמדה לדין בתחום עבירות הכניסה לישראל, נעוץ בשיקולים זרים או בלתי עניינים. כאמור, ב"כ המאשימה הסביר כי השינוי נעוץ בעלייה משמעותית בעבירות על חוק הכניסה לישראל, שזוהתה בתחילת שנת 2018, והוסיף שמאז מיושם השינוי באופן קבוע על כלל התיקים שעובדותיהם כוללים היבט של מרמה. יש לציין שמטעם ההגנה לא הונחה תשתית ראיתית כלשהי הסותרת טענה זו. ראו והשוו בעניין זה החלטת הנשיאה ע' רון בת"פ (ראשל"צ) 58959-12-18 מדינת ישראל נ' נוא (10.7.2019).

אשר על כן, דין הטענה להידחות.

היחס בין עבירת קשירת קשר ובין העבירה שבוצעה בפועל

26. ב"כ הנאשם טען כי יש למחוק את עבירת קשירת הקשר לעוון מכתב האישום, בהינתן שהנאשם מואשם גם בעבירה ה"מושלמת", נושא הקשר. אף דינה של טענה זו להידחות.

כפי שנקבע לעיל, בחירת סעיפי האישום בכתב האישום היא פררוגטיבה המצויה בידי התביעה, ובית המשפט לא יטה להתערב בשיקול דעתה, אלא אם הוכח כי בהחלטתה נפל משגה מהותי היוורד לשורשו של עניין.

יתרה מכך, כבר נפסק לא אחת, שאין מניעה עקרונית להעמיד לדין בגין עבירת הקשר לצד העבירה המושלמת, בהינתן שעבירת הקשר היא "עבירה עצמאית העומדת על רגליה שלה ואינה עבירה הנגזרת מהעבירה המושלמת" [ר' ע"פ 10946/03 עיסא נ' מדינת ישראל, פסקה 3 לפסק דינו של הנשיא א' ברק (23.6.2005); ע"פ 6162/16 תופיק דלו נ' מדינת ישראל, פסקה 60 (4.2.2018); תפ"ח (מרכז) 932-01-16 מדינת ישראל נ' עמירם בן אוליאל, פסקה 216 (18.5.2020); וראו גם סעיף 90 להנחיית פרקליט המדינה].

המאשימה צינה כי הכללת עבירת הקשר בכתב האישום תתרום בענייננו להבנת העבירה העיקרית, ואף מטעם זה יש הצדקה לכלול אותה בכתב האישום. לעניין זה עומדת למאשימה חזקת תקינות המנהל ובשלב זה, עובר לשמיעת הראיות, חזקה זו לא הופרכה.

אשר על כן, לא מצאתי עילה להתערב בהחלטת המאשימה להעמיד את הנאשם לדין בעבירת קשירת הקשר.

27. בקצירת האומר אציין שלא מצאתי לקבל גם את בקשתו החלופית של ב"כ הנאשמת לצמצם את סעיפי העבירות, כך שתיוחס לנאשמת עבירה "אחת מכל סוג". הטעם לכך הוא שגם אם הנאשמת סייעה בפועל לנתינה זרה אחת להיכנס לישראל שלא כדין, הרי שעובדות כתב האישום מגלות מעשים משותפים של כלל הנאשמות ביחס ל-3 הנתינים הזרים, באופן הממקם אותן בליבת העשייה האסורה שמטרתה הכנסתם שלא כדין של שלושה אנשים שונים לארץ. בנסיבות אלו יש לראות בשלוש הנאשמות כמי שביצעו לכאורה את העבירות בצוותא.

סוף דבר

28. נוכח כל האמור, מצאתי לקבל את בקשת הנאשם בת"פ 8774-02-19 ואני מורה על מחיקתה מכתב האישום של עבירת ניסיון סיוע לקבלת דבר במרמה.

דין של יתר הבקשות להידחות.

29. המזכירות תעביר העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ"ו אלול תש"פ, 15 ספטמבר 2020, בהעדר הצדדים.